

Посвещава се на Линда Макалъб Конъли

Глава 1

Димът се издигаше над прохода Кахуенга, разстлан под движещия се слой студен въздух. От мястото, откъдето Хари Бош наблюдаваше, пушекът приличаше на сива наковалня, надвиснала над прохода. Късното следобедно слънце придаваше розов оттенък на сивия дим в най-високата му точка, ала в основата, където храстите пламваха един след друг нагоре по източния склон, цветът му бе наситеночерен. Той превключи радиостанцията си на честотата за взаимопомощ в района на Лос Анжелис и чу как командирите на пожарникарски отряди докладваха, че на една улица девет къщи вече са унищожени, а тези на съседната щяха да ги последват. Пожарът напредваше към откритите склонове на Грифит парк, където можеше да се разраства с часове, преди да бъде овладян. Хари долавяше отчаяние в гласовете по радиостанцията.

Той наблюдаваше ескадрилата хеликоптери, прилични на водни кончета от това разстояние. Те се движеха насам-натам из пушека и хвърляха вода върху горящи къщи и дървета. Това му напомни за операциите във Виетнам. Шумът. Несигурното клатене и лъкатушене на претоварената машина. Видя как водата се стоварва върху пламтящите покриви и как веднага се вдига пара.

Премести поглед от пожара към изсъхналия храсталак, който покриваше склона и обграждаше пилоните на дома му от западната страна на прохода. Долу в шубрака съзря маргаритки и диви цветя. Не забеляза обаче койота, който през последните седмици ловуваше в дерето под къщата. На няколко пъти му бе хвърлял пилешки мръвки, но животното никога не приемаше храната, докато Бош го гледаше. Едва когато той се прибереше от верандата, койтот изпълзяваше на открито и взимаше хвърленото. Беше го кръстил Тимидо. Понякога късно нощем чуваше воя му да отеква в прохода.

Погледна отново към пожара точно когато се чу силна експлозия и плътно кълбо черен дим се изви нагоре към сивата наковалня. От радиостанцията долетя развълнувано бръщолевене и се разбра, че се е запалила газова бутилка за бербекю.

Хари видя как по-тъмният дим се разтваря в големия облак от пушек и превключи пак на тактическите честоти на лосанжелиската полиция. Трябваше да бъде на разположение. Коледно дежурство. Слуша половин минута, ала чу само обичайните радиообаждания. Май се очертаваше спокойна Коледа в Холивуд. Погледна часовника си, после прибра радиостанцията в къщата. Извади тавата от фурната и сложи в чиния коледната си вечеря - печено бяло месо от пиле. Сетне махна капака от тенджерата със задушен ориз с грах и си сипа голяма порция. Занесе яденето на масата в трапезарията, където вече го чакаше чаша червено вино. До нея лежаха и трите картички, които не бе отворил, макар че ги получи в

началото на седмицата. Бе пуснал компактдиск с "Песен за метрото" в аранжимент на Колтрейн.

Докато ядеше и пиеше, той отвори картичките, прегледа ги набързо и се замисли за подателите. Знаеше, че това е ритуалът на един самотен човек, но не се тревожеше. Беше прекарал много коледни сам.

Първата картичка бе от бивш партньор, който се пенсионира с парите, спечелени от книга и филм, и се премести в Енсената. Андерсън винаги пишеше едно и също: "Хари, кога ще наминеш?" Втората бе също от Мексико, от разузнавача, с когото Хари прекара шест седмици миналото лято в Бахиа Сан Фелипе, ловейки риба и практикувайки испански. Тогава Бош се възстановяваше от огнестрелна рана в рамото. Слънцето и морският въздух му помогнаха да се оправи. Освен поздравленията за празника, написани на испански, Хорхе Барера също го канеше на гости.

Последната картичка Бош отвори бавно и внимателно. И за нея се досети от кого е, преди да види подписа. Пощенският печат от Техачапи му подсказа. Светлосивата хартия беше от затворническата преработвателна фабрика, а картината на Рождество Христово изглеждаше леко размазана. Беше от жена, с която прекара една нощ, ала тя не излезе от мислите му повече вечери, отколкото помнеше. Тя също го канеше да я посети, но и двамата знаеха, че това никога нямаше да стане.

Отпи малко вино и запали цигара. Колтрейн вече изпълняваше "Възвишен", записан на живо във "Вилидж Вангард" в Ню Йорк, когато Хари е бил още дете. Ала тогава радиостанцията, която все още работеше тихо на масата до телевизора, привлече вниманието му. Полицейските радиостанции бяха толкова време като музикален фон на живота му, че той можеше да пропуска бръщолевенето, да се съсредоточава върху звука на саксофона и при все това да улавя необичайните думи и кодове. Сега чу глас, който казваше:

- Едно-К-дванайсет, Щаб две се нуждае от координати.

Бош стана и се приближи до радиостанцията, сякаш с поглед можеше да я накара да предава по-ясно. Почака десет секунди, за да чуе отговора. Двадесет секунди.

- Щаб две, мястото е "Убежището", на "Уестърн" и "Франклин". Седма стая. Хм, Щаб две трябва да си вземе и маска.

Бош очакваше още нещо, но това бе всичко. Въпросното място на "Уестърн" и "Франклин" бе в района на холивудския участък. Едно-К-дванайсет бе радиокод на детектив от отдел "Кражби и убийства" (ОКУ) при централното управление на "Паркър сентър". А Щаб две бе кодово название на заместник-началник на полицията. В управлението имаше само трима заместник-началници, но не беше сигурен кой е Щаб две. Това обаче нямаше значение. Въпросът бе защо един от хората с най-висок чин в полицията се мотае навън в коледната вечер?

Друг въпрос го тревожеше дори повече. Ако ОКУ бяха вече повикани, защо той, дежурният детектив от холивудския участък, не бе уведомен пръв? Отиде в кухнята, остави чинията в мивката, избра участъка на "Уилкокс" и попита за дежурния. Обади се някакъв лейтенант Клайнман. Бош не го познаваше. Беше нов, изпратен от предпланинския участък.

- Какво става? - попита Хари. - По радиостанцията чувам за труп на "Уестърн" и "Франклин", а на мен никой нищо не ми казва. Това е странно, защото днес аз съм дежурен.

- Да не ти пука - рече Клайнман. - Шапките ще се погрижат за всичко.

Бон реши, че Клайнман е от старата генерация. Не бе чувал този израз от години. През четиридесетте хората от ОКУ носеха сламени бомбета. През петдесетте ги замениха със сиви меки шапки. После шапките излязоха от мода (сега униформените полицаи наричаха детективите от ОКУ "костюми", а не "шапки"), но не и специалните ченгета, разследващи убийства. Те още се мислеха за най-добрите, вирнали носове като котешки задници. Бош мразеше това високомерие дори когато бе един от тях. Имаше и нещо хубаво в това да работиш в Холивуд, клоаката на града. Никой не важничеше. Чисто и просто се вършеше работа.

- Какъв е случаят? - попита Хари.

Клайнман се поколеба няколко секунди и отвърна:

- Има труп в един мотел на "Франклин". Прилича на самоубийство, но ОКУ ще го поеме. Всъщност вече са го поели. Ние не участваме. Нарездането е отгоре, Бош.

Бош не каза нищо и се замисли. ОКУ поемат самоубийство по Коледа. Нямаше лог... Изведнъж му проблесна.

Калексико Мур.

- Кога е станало? Чух, че посъветваха Щаб две да си вземе маска.

- Достатъчно отдавна. Казаха, че това е плод на извратена глава. Само дето не е останало много от главата. Като че ли се е гръмнал с двуцевка. Поне така чувам на честотата на ОКУ.

Радиостанцията на Бош не хващаше тази честота. Ето защо не беше чул предишните съобщения за случая. "Костюмите" явно бяха сменили честотите само за да информират шофьора на Щаб две за адреса. Ако не бяха го направили, Бош нямаше да научи за случая до сутринта, когато щеше да иде в участъка. Това го ядоса, ала гласът му остана спокоен. Искаше да изкопчи от Клайнман каквото можеше.

- Мур е, нали?

- Така изглежда - съгласи си Клайнман. - Неговата значка е на бюрото в стаята. Портфейлът му също. Както казах обаче, никой не може да разпознае тялото от пръв поглед, така че нищо не е сигурно.

- Как се развиха нещата?

- Слушай, Бош, зает съм, нали разбираш? Това не те засяга. ОКУ го поемат.

- Не, приятел, бъркаш. Засяга ме. Трябваше да се обадиш първо на мен. Искам да зная как са се развили нещата, за да разбера защо не ми се обади.

- Добре, Бош, всичко стана така. Обажда ни се собственикът на онази дупка и казва, че в банята на седма стая има мъртвец. Изпращаме екип, а те се обаждат и казват: "Да, намерихме мъртвеца." Свързваха се обаче по телефона, а не по радиостанцията, защото видели значката и портфейла на бюрото и разбрали, че е Мур. Или поне така са предположили. Ще видим. Както и да е, аз звъннах до дома на капитан Група и той се е обадил на заместник-шефа. Повикаха шапките, а теб

не. Така се развиха нещата. И ако имаш оплакване, отнеси го до Група или до заместник-шефа, не до мен. Аз съм чист.

Бош не каза нищо. Знаеше, че понякога, ако замълчи, човекът, чиято информация му е нужна, накрая ще запълни тишината.

- Случаят вече не е наш - обади се Клайнман. - По дяволите, телевизията и "Таймс" са там. "Дейли Нюз". Те също смятат, че е Мур, като всички останали. Страшна каша. Човек би си помислил, че пожарът по хълма е достатъчен, за да ги ангажира напълно. Ама не. Всички са се строили на "Уестърн". Трябва да изпратя още една кола, за да контролира журналистите. Така че, Бош, радвай се, че не си замесен. Коледа е, за бога!

Ала не всичко бе наред. Трябваше да му се обадят и той да реши дали да повика ОКУ. Някой го бе изключил напълно и затова ядът му не стихна. Хари затвори телефона, после запали нова цигара. Извади пистолета си от шкафчето над кухненската мивка и го пъкна в колана на сините си джинси. Сетне облече светлокафяво спортно сако върху зеления пуловер, който носеше.

Навън вече бе тъмно и през плъзгащата се стъклена врата се виждаше огнената ивица от другата страна на прохода. Огънят ярко се открояваше на черния фон на хълма. Крива дяволска усмивка, движеща се към хребета. В тъмнината под къщата той чу койота. Виеше срещу изгряващата луна, срещу огъня или пък просто на себе си затова, че е сам в тъмното.